ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ... ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Διονύσιος Γενναῖος ἀκολούθησε τοὺς συνοδούς του σιωπηλός. Τέλος, ἀφοῦ πέρασαν ἀπὸ ἕνα σύδεντρο, ἔφτασαν σὲ μιὰ καλύβα, ποὺ βρισκόταν στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου. Μπρὸς σ' αὐτὴ φρουροῦσε ἕνας πάνοπλος ἱππότης. Μέσα στὴν καλύβα στεκόνταν ὀρθοὶ ἄλλοι τέσσερες ἄνδρες, τοὺς ὁποίους ὁ Διονύσιος δὲν εἶχε ξαναδῆ ποτέ του.

— Λοιπόν, τί θέλετε ἀπὸ μένα ; 'Εξηγηθῆτε μου, τοὺς εἶπε σὲ λίγο.

— Σὲ κατασκοπεύουμε ἀπὸ τὸ μεσημέρι, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς δυὸ πρώτους, ποὺ ἦταν χειροῦργος, καὶ σὲ καλοῦμε νὰ μᾶς δώσης λόγο γιὰ τὴ διαγωγή σου. Ποῦ πηγαίνεις ;

— 'Αρνοῦμαι νὰ σᾶς ἐξηγηθῶ, εἶπε κατηγορηματικὰ ὁ Γενναῖος.

— Πῶς ;

— Ναί, τὸ ἀρνοῦμαι. Μολονότι δὲν ἔχω τίποτε νὰ κρυψω, ἐν τούτοις, δὲν μπορῶ νὰ λογοδοτήσω παρὰ μόνο στὸν ἑαυτό μου καὶ στὸ μεγάλο συμβούλιο.

Τότε ὁ δεύτερος Οὐγενότος, ποὺ ἦταν ὁ εἰσαγγελεὺς 'Ωδῖνος, ἔτριψε ἕνα σπίρτο, ἄναψε ἕνα κερὶ ποὺ εἶχε στὴν τσέπη του καὶ παρουσίασε στὸ Διονύσιο μιὰ περγαμηνὴ λέγοντάς του:

— Τί εἶνε αὐτό ; ρώτησε ὁ Διονύσιος.

— Διαταγὴ τοῦ μεγάλου συμβουλίου. 'Αρνεῖσαι καὶ τώρα νὰ δώσης ἐξηγήσεις ;

— Εἶμαι ἕτοιμος νὰ σᾶς ἀπαντήσω σ' ὅ,τι μὲ ἐρωτήσετε.

— Εἶνε ἀλήθεια πὼς πήγατε σήμερα στὸν πῦργο τῆς 'Εκουένης ;

— Μάλιστα.

— Κ' ἔπειτα στὸν πῦργο Μοντμορενσύ ;

— Ναί.

— Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο πῆγες ἐκεῖ ;

— 'Επῆγα μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ βρῶ σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ ὑπὸ τὸν Κοντόσταυλο ἢ κανένα πρόσωπο τῆς βασιλικῆς Αὐλῆς.

— Καὶ τί θὰ τοὺς ἀνεκοίνωνες ;

— Θὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια. Εἶχα ἀποφασίσει νὰ ματαιώσω τὴν αἰχμαλωσία τῆς βασιλίσσης, χωρὶς νὰ ἐνοχοποιήσω ὅμως κανένα μέλος τῆς συνωμοσίας.

— Καὶ πῶς θὰ τὸ κατώρθωνες αὐτό ; τὸν ρώτησαν εἰρωνικά.

— Θἄβανα τὸν Κοντόσταυλο νὰ ὁρκισθῆ πὼς δὲν θὰ πρόδινε τὸ μυστικὸ ποὺ θὰ τοῦ φανέρωνα, καὶ θὰ τὸν ἀνάγκαζα νὰ μεταχειρισθῆ ὅλη του τὴν ἐπιρροὴ γιὰ νὰ ἐμποδίση τὴ Μαρία Στοῦαρτ νὰ περάση ἀπὸ τὸ δάσος Μοντμορενσύ.

— Μὰ ἀπὸ ποῦ ξέρατε τὸ μέρος τῆς ἐνέδρας μας ;

— Εἶχα δῆ τὸ δρομολόγιο τῆς βασιλίσσης.

Οἱ Οὐγενότοι ἀντήλλαξαν ἕνα ἄγριο βλέμμα καὶ χαμογέλασαν ψυχρά. Ὕστερα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ ὁ 'Ωδῖνος ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του μιὰ νέα περγαμηνὴ καὶ εἶπε στὸ Διονύσιο :

— Ἄλλοτε εἴσαστε ἕνας ἀπ' τοὺς ἀρχηγούς μας καὶ σᾶς εἶνε γνωστὲς ἡ ἀποφάσεις τοῦ μεγάλου συμβουλίου. Ξέρετε ὅτι διατελοῦμεν ἐκτὸς νόμου καὶ ἑπομένως δὲν μποροῦμε νὰ εἰσαγάγουμε σὲ νόμιμη δίκη τοὺς προδότες μας...

— Πῶς !... Βρίσκετε προδοτικὴ τὴ στάσι μου ; ἀνεφώνησε ἐρεθισμένος ὁ Διονύσιος.

— Τέλος πάντων, αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη μας. Ἂν σεῖς ἔχετε ἀντίθετη, μπορεῖτε νὰ ὑπερασπίσετε τὸν ἑαυτό σας.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ ὑπερασπισθῶ. Θέλω μόνον νὰ σᾶς ἐξηγηθῶ γιὰ νὰ μὴ μὲ θεωρεῖτε ἔνοχο προδοσίας. 'Εσκέφθηκα τί κακὴ ἰδέα θὰ ἐσχημάτιζε ὁ κόσμος γιὰ τοὺς Οὐγενότους, ὅταν ἐμάθαινε πὼς ἔστησαν καρτέρι στὸ δρομο, γιὰ νὰ χτυπήσουν μιὰ γυναίκα περαστική, καὶ θέλησα νὰ προλάβω αὐτὸ τὸ κακό. Ἄλλωστε νομίζω ὅτι δὲν παρεξέκλινα ἀπὸ τοὺς ὅρους τοῦ καταστατικοῦ μας, καὶ γι' αὐτὸ θὰ περίμενα ἐκ μέρους σας περισσότερη ἐκτίμησι ἀπὸ πρῶτα. Σεῖς ὅμως βλέπω ὅτι θεωρεῖτε τὴν ἐνέργειά μου αὐτὴ ὡς ἔγκλημα.

Ὁ 'Ωδῖνος ὅμως, χωρὶς νὰ φανῆ ὅτι ὑποχωρεῖ στὰ λογικὰ ἐπιχειρήματα τοῦ Διονυσίου, ἔβγαλε τὸ καταστατικὸ τοῦ Σωματείου καὶ διάβασε δυνατὰ καὶ καθαρά :

«Ὅποιος ἐκ τῶν συντρόφων προδώσει μυστικὸ τῶν συναθροίσεών μας ἢ ἀντιταχθῆ στὴν ἐκτέλεσι τῶν διαταγῶν τοῦ μεγάλου συμβουλίου, τιμωρεῖται μὲ τὴν ποινὴ ποὺ θὰ κρίνουν δίκαιο νὰ τοῦ ἐπιβάλουν τέσσερες τῶν συντρόφων μας».

Μόλις τελείωσε τὴν ἀνάγνωσι ὁ 'Ωδῖνος, γύρισε πρὸς τοὺς τέσσερους ἄλλους ποὺ στεκόνταν ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα σιωπηλοί, καὶ τοὺς ρώτησε :

— 'Εσεῖς τί λέτε ;

— 'Ο σύντροφός μας Γενναῖος, εἶπε ἕνας ἀπὸ αὐτούς, ὑπερασπίσθηκε ἀρκετὰ καλὰ τὸν ἑαυτό του, ἀλλ' ἂν τὸν θεωρήσουμε ἔνοχο, πρέπει νὰ τοῦ ἐπιβάλουμε μιὰ ποινή.

— Ποιὰ ποινὴ λοιπὸν προτείνετε σεῖς; τὸν ρώτησε ὁ 'Ωδῖνος.

— Τὸ θάνατο, ἀφοῦ ἡ προδοσία εἶνε φανερή.

'Ο Διονύσιος ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἀνεπήδησε ἔκπληκτος, σὰν νὰ μὴν πίστευε τ' αὐτιά του.

Τότε προχώρησε ἕνας ἄλλος Οὐγενότος καὶ εἶπε:

— 'Ο Διονύσιος Γενναῖος εἶνε ἄξιος θανάτου, γιατὶ δὲν ὑπήκουσε στὶς διαταγὲς τοῦ Σωματείου μας !

Τὴν ἴδια ποινὴ ἐπρότειναν ταὐτοχρόνως καὶ οἱ ἄλλοι ποὔστεκαν ἀκίνητοι λίγο παρέκει.

'Ο Διονύσιος τοὺς ἐκύτταξε ὅλους ἕναν-ἕναν στὸ πρόσωπο καὶ εἶδε ὅτι δὲν ἀστειεύονταν, ὅπως νόμισε στὴν ἀρχή. Τὰ πρόσωπά τους ἦσαν σοβαρὰ καὶ τὸ ὕφος τους ψυχρό. 'Αφοῦ λοιπὸν κατεδικάσθη σὲ θάνατο, ἔπρεπε νὰ περιμένη σὲ λίγο τὴν ἐκτέλεσι, ἡ ὁποία σύμφωνα μ' ἕνα ἄρθρο τοῦ καταστατικοῦ, θὰ γινόταν τὴν ἴδια στιγμή. Καμμιὰ ἐλπίδα σωτηρίας δὲν ὑπῆρχε, ὅλα πειὰ εἶχαν τελειώσει γι' αὐτόν. Σταύρωσε τὰ χέρια καὶ περίμενε...

Μπρὸς σ' αὐτὴ φρουροῦσε ἕνας πάνοπλος ἱππότης

'Εκείνη τὴ στιγμὴ ὅμως ἀκούστηκε ἕνα σφύριγμα κοντὰ στὴν καλύβα καὶ στὴν πόρτα φάνηκε ἀμέσως ἕνας ἄνθρωπος λαχανιασμένος ἀπ' τὸ τρέξιμο. Πῆγε κοντὰ στὸν 'Ωδῖνο καὶ κάτι τοῦ ψιθύρισε στ' αὐτί. 'Εκεῖνος ἀμέσως διέταξε τὴν ἀναβολὴ τῆς ἐκτελέσεως καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸ Διονύσιο τοῦ εἶπε :

— Ἂν θέλης, εἶνε στὸ χέρι σου νὰ γλυτώσης τὴ ζωή σου.

'Ο Διονύσιος εἶχε ἐξοικειωθῆ πειὰ μὲ τὴν ἰδέα τοῦ θανάτου καὶ γι' αὐτὸ περιορίστηκε νὰ ρωτήση μ' ἕνα ἀδιάφορο ὕφος :

— Καὶ τί πρέπει νὰ κάμω ;

— Ξέρεις ποιοὶ εἶνε στὸ σπίτι σου αὐτὴ τὴν ὥρα;

— 'Η γυναῖκα μου καὶ τὸ παιδί μου.

— Δὲν ξέρεις ὅτι φιλοξενοῦνται μερικοὶ ξένοι ;

— Ὄχι. Ποιοὶ εἶνε αὐτοί ;

— 'Η βασίλισσα Μαρία Στοῦαρτ, οἱ δυὸ θεῖοι της, ὁ δοὺξ Δαμβίλ καὶ ἄλλοι ἄρχοντες.

— 'Η βασίλισσα στὸ σπίτι μου ! ἔκαμε κατάπληκτος ὁ Διονύσιος, ὁ ὁποῖος ἐννόησε ἐπὶ τέλους τί τοῦ ἔλεγαν.

— Μάλιστα. Ὥστε δὲν τὸ ἤξερες αὐτό ;

— Ὄχι.

— Τὸ ὁρκίζεσαι ;

— 'Ο λόγος μου ἰσοδυναμεῖ πάντοτε μὲ ὅρκο.

— Καλά. Τώρα γιὰ νὰ σώσης τὴ ζωή σου πρέπει νὰ μᾶς παραδώσης τὴ βασίλισσα !...

'Ο Γενναῖος μόλις ἄκουσε αὐτὴ τὴν ἐγκληματικὴ πρότασι, γίνηκε μὲ μιᾶς κατακόκκινος. Συνεκράτησε ὅμως τὴν ἀγανάκτησί του καὶ εἶπε μεγαλοφώνως :

— Γιατὶ ὄχι ; Νὰ σᾶς τὴν παραδώσω... 'Αλλὰ μὲ ποιὸν τρόπο ;

— Νά, θὰ γυρίσης στὸ σπίτι σου καὶ θὰ κόψης τὶς σέλλες τῶν ἀλόγων, πρᾶγμα ποὺ θὰ καταστήση ἀδύνατη τὴ φυγή. 'Εντωμεταξὺ ἐμεῖς θὰ ἔχουμε εἰδοποιήσει τοὺς συντρόφους μας στὴν 'Εκοιένη καὶ στὸ Μοντμορενσύ, θὰ περικυκλώσουμε τὸ σπίτι μόλις σκοτεινιάση κ' ἔτσι θὰ αἰχμαλωτίσουμε τὴ βασίλισσα, μαζὺ μὲ τὴ συνοδεία της. Μποροῦμε λοιπὸν νὰ βασιζόμαστε στὸ λόγο σου ;

— Μάλιστα.

— Τὸ ὁρκίζεσαι στὸ Θεὸ καὶ στὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς σου ;

— 'Ορκίζομαι ἢ νὰ σᾶς παραδώσω τὴ βασίλισσα ἢ νὰρθῶ μόνος μου νὰ σταθῶ μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια νὰ μὲ σκοτώσετε.

— Καλά... Πάρε τὸ ἄλογό σου καὶ μὴ χάνης οὔτε στιγμή. 'Επίσης μὴ ξεχνᾶς τὸν ὅρκο σου.

— Δὲν συνηθίζω ποτὲ μου νὰ λησμονῶ. 'Εκπληρώνω πάντα τὶς ὑποσχέσεις μου, ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ Γενναῖος.

— 'Εμπρὸς λοιπόν. Ὥρα καλή...

('Ακολουθεῖ).